

DE AVONDBODE.

ABONNEMENT

AAN HET BUREAU VAN HET BLAD,
Warmoesstraat, No. 206.
Bij alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

PRYZEN

VOOR 3 MAANDEN,

te Amsterdam..... f 7.
en Buitensteden franco..... 8.

Advertentien.

ELKE REGEL MEER..... 1.75.
ELKE REGEL MEER..... 2.
ELKE REGEL MEER..... 3.

voor Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten
en Wetenschappen.

Bij dit Nummer behoort een Bijvoegsel.

NEDERLAND.

AMSTERDAM, 12 Febr. Onze stadgenoot, de met roem be-
de schilderes mevrouw Elisabeth Kiers, geboren Haanen,
door den Raad van Bestuur der Koninklijke Akademie
Bestdende Kunsten alhier, ten blijke van hulde aan
de uitstekende verdienste, tot HONORAIR LID der gemelde
Academie benoemd.

AMSTERDAM 9 Febr. Gisteren middag, had op dit eiland
zwarte brand plaats, onder de gemeente Vrouwen-pol-
op de hofstede, in pacht bewoond door den landman
Kemper; dezelve ontstond zoo plotseling, dat, in den tijd
anderhalf uur, niettegenstaande spoedig toegebragte hulp
de aangesnelde brandspuiten van Serooskerke, Gapinge,
Atkappel en Domburg, de geheele schuur, waarin vier-
wintig stuks hoornvee, een paard, een goede voorraad
hooi, stroo en ongedorscht graan, benevens een aantal
bouw- en gereedschappen, eene proef der vlammen is ge-
den. Van de oorzaak van dezen brand is niets ontdekt.
De ongelukkige bewoner ziet zich met een talrijk gezin en
bij hem inwonende oude vader en moeder, in de
erigste omstandigheid gedwongen, daar zijn geheel bestaan
mede is vernietigd en zijne uitzichten in de toekomst
donkerst zijn, indien niet de bekende milddadigheid on-
stad- en landgenooten hem in dezen nood te hulp kome.
Op daartoe gedaan verzoek, zijn de uitgevers dezer cou-
bereid, om voor dit ongelukkig gezin te ontvangen,
geen het medelijden en de menschenliefde tot verzach-
dezer ramp zouden willen bijdragen.

GRAVENHAGE 12 Febr. De Hanoversche Zeitung berigt, dat
H. K. K. Prins en Prinses Albert van Pruisen, den 6den
ter, op hunne terugreis naar Berlijn, te Hanover aange-
men waren, en aldaar eenige dagen vertoeven zouden.
Zelve waren aan een der Koninklijke paleizen afgestapt.

In de zitting van de Belgische Kamer van vertegen-
woordigers, van den 9 Februarij, is door den minister van
landbouw een ontwerp van wet ingediend, strekkende om
inkomend regt op de koffij voortaan op 8 francs per 100
logrammes, en dus eens zoo hoog als tot dus verre, te bepalen.

ENGELAND.

LONDON, 7 Febr. In de zitting van het Huis der Lords, op
steden, is niets belangrijks voorgevallen; eenige petitiën
ter tafel gebragt, en de vergadering is tot Donderdag
en 8 dezer geadjourneerd.

In het Huis der Gemeenten heeft men zich dien dag voor-
melijk bezig gehouden met de vraag van kap. Boldero,
eene opgave der desertours van de troepen H. M. in Ca-
lula, van den jare 1830 tot 1837. Na eenige woordenwis-
ling, waarin werd aangevoerd, dat deze desertie geenszins
eenig belang was, werd de motie ingetrokken.

8 Febr. Bij het Huis der Gemeenten zijn in de zitting
gisteren geene onderwerpen van algemeen belang be-
handeld.

De heer O'Connell heeft de vrijheid verworven, om eene
ter verbetering van de wet op den laster en de spitschrij-
fen in te leveren. Het Huis is ten 6 ure gescheiden.

H. M. de Koningin heeft heden aan den minister van

Brazilië en aan dien van Saxe, den Baron van Gersdorff,
audientie verleend.

De gezanten van Rusland en Frankrijk hebben gisteren
met Lord Palmerston aan het Ministerie van Buitenlandsche
zaken gearbeid.

Gisteren vierde de loge der vrijmetselaars het geboor-
tefeest van haren grootmeester, den hertog van Sussex; de
vergadering was nog talrijker dan men zich had voorgesteld,
daar het bekend werd, dat de graaf Durham, grootmeester
van Northumberland, deze bijeenkomst als voorzitter zou
besturen.

Een hevige brand heeft de gebouwen van een leveran-
cier bij de marine, bij Old Gravel Lane, geheel in asch
gelegd. Vich personen zijn daarbij omgekomen: eene vrouw
en hare drie kinderen; waarvan het een uit het venster werd
geworpen en in het hospitaal is overleden; de 3 andere
zijn verbrand en in de puinhoopen gevonden.

De dagbladen van Bogota melden, met betrekking tot
de zaken van Peru tot den 5 Oct. dat, volgens het officiële
dagblad van het gouvernement van Lima, de expeditie van
Chili, bestaande uit 18 schepen, van Valparaiso op de kust
van Arica was aangekomen. Op twee schepen, die de haven
wildren binnenloopen, werd van de batterij vuur gegeven,
doch zij hielden zich buiten schot. Ook werd de expeditie
door twee vreemde schepen gevolgd, om den handel te
beschermen. Dezelfde papieren vermelden, dat in de Ar-
gentynsche provinciën, op de grenzen van Bolivia, eene om-
wenteling ten voordeele van Santa Cruz is uitgebarsten. De
insurgenten hebben, naar men zegt, meer dan 80 officieren
aan den generaal Brau uitgedelverd, en de wapenen, voor den
veldtocht tegen Peru bestemd, zijn vernietigd.

Brieven uit Bogota, dd. 1 Dec. 11, gisteren alhier bij
het comité van Spaansch-Amerikaansche Fondsenhouders
ontvangen, melden: dat de minister van Financiën van New-
Granada heeft bekend gemaakt, dat met den post van 8 Dec.
60,000 dollars naar Engeland zullen geremitteerd worden,
welke met de pakketten van Januarij derwaarts zullen afgaan.
Ook deelen dezelfde brieven de benoeming van den heer
Gual, tot gevolmagtigd minister en zaakgelastigde voor Enge-
land, ten behoeve der republiek van den equator, mede.

De dagbladen van Buenos Ayres van den 11 Nov. 11.
berigten uit Chili, dat in Bolivia of Opper-Peru een
staat van spanning heerscht tegen de administratie van
Santa-Cruz. Het congres aldaar was zonder deszelfs bevel te
Tacua bijeengekomen, en men verwachtte, dat hetzelfde zich
tegen de door hem gevormde Peru-Boliviansche confede-
ratie zou verklaren, als ook hem rekening vragen, over de
grootte verspilling der Boliviansche inkomsten, in oorlogen
tegen het vorige gouvernement van Neder-Peru, zonder
eenig voordeel voor den staat. Men zegt, dat de vice-presi-
dent van Bolivia zich bij de partij tegen hem heeft gevoegd,
en dat het voornemen bestond om hem slechts als generaal van
het leger te erkennen. Evenwel is aan dit alles geen bij-
zonder geloof te hechten, daar deze berigten van eene
vrijandelijke tijde komen.

Een brief van Buenos Ayres, dd. 8 November, deelt
berigten mede van Montevideo, tot den 3 dezer maand. Op
den 22 October heeft er een gevecht tusschen de troepen
van den president en die van Rivera plaats gehad, waarbij
eerstgenoemden geslagen zijn. De van den president ontvan-
gene dépêches, van eene plaats op 60 mijlen afstands van

het slagveld, melden evenwel, dat hij zijne troepen heeft
bijeengehouden, en zich met die onder zijnen broeder Ig-
nacio heeft vereenigd. Men had verhaald, dat de president
slechts met 15 man, in gevaar voor zijn leven, overblijven
was. De wissel op heden 5, 9—16.

De bladen van Barbados deelen de volgende zaak van
het gerechtshof van Trinidad mede: de gouverneur Sir G. F.
Hill is door de heeren Rundell en Bridge gedagvaard. Voor
eene schuldbekentenis van 1825, groot 381 L. 1 s. 4 d. met
de interessen van dien tijd af. Z. Exo. is tot de betaling ver-
oordeeld. Men zegt, dat Sir George appelleren zal; doch een
der bovengezegde bladen merkt aan, dat het beter zou zijn
indien hij betaalde.

Londen 9 Jan. Wederom heeft een vernielende brand al-
hier plaats gehad. Heden morgen ten half vier ure barstten
de vlammen uit in de groote zeilmakerij der heeren Edging-
ton, Old-Kent-Road. Twintig spuiten waren weldra op de
plaats; maar wegens den tijd, die er moest verlopen om
men water kon krijgen, kon men den voortgang van het
vuur niet dadelijk stoppen. De fabriek, welke eene groote
uitgestrektheid gronds besteed, was bijna geheel van hout, en
tusschen de 300 à 400 vaten leer, pik en hars, bevonden
zich in dezelve; zoodat het ligt begrijpelijk is, hoe binnen
den tijd van een uur alles in de asch lag. Twee belenden-
de gebouwen zijn mede tot den grond afgebrand. Vijf paar-
den, drie koeijen en acht varkens zijn omgekomen; één
man wordt vermist. De brand was verschrikkelijk. Zoodra er
water kon aangevoerd worden, hebben de spuitgasten om
het eerst gewedijverd, en ten zeven ure behoefde men reeds
geene verdere verspreiding, waarvoor men met grond zeer
vreemde, meer te duchten.

In de op gisteren plaats gehad hebbende zitting van
het Huis der Lords is de Canada-bill voor de derde maal
gelezen, en heeft onverwacht tot eene eenigzins gerekte
discussie aanleiding gegeven. Lord Ellenborough opende de-
zelfde met eene rede, waarvan men de ware strekking niet
gemakkelijk kon bevroeden, behalve dat de edele lord de
thans bestaande moeijelijkheden, om Canada op eene vol-
doende wijze te regeren, als onoverkomelijk beschouwde.
Lord Ashburton was van gevoelen, dat men de belangrijk-
heid der koloniën, voor Engeland, veel te hoog schatte,
en het zeer onvoordeelig was, eenen oorlog te wagen om
dezelve te behouden. Ook lord Mansfield en lord Brougham
hebben daarover het woord gevoerd. Het daarop door lord
Ellenborough voorgestelde amendement, om het proclameren
der acte op te schorsen, is met algemeene stemmen verwor-
pen. De ministers lord Glenelg, lord Lansdown, en in het
bijzonder lord Melbourne, hebben het woord gevoerd om
te betoogen, dat zij door de bill juist datgene wenschen te
beveerkstelligen; wat gedaan moet worden, en in dezelve,
noch te ver, noch zelfs ver genoeg gaan.

De bill is, na die discussiën, doorgegaan.
In deze vergadering zijn verschillende petitiën ingeleverd,
waarbij onderscheidene tegen de slavernij.

De graaf Ripon gaf den wensch te kennen om op zijne in
de vorige zitting gedane vraag, betrekkelijk het verleenen
van een Charter aan Nieuw-Zeeland, antwoord te erlangen.

Lord Glenelg antwoordde, dat het gouvernement niet on-
geneigd was, dat Charter, onder zekere voorwaarde te ver-
leenen, in welke laatste de associatie niet had kunnen stem-
men, maar dat door dezelve, met toestemming der regering,

ENGELAND.

DE LEVENSVZERKERINGEN.

Engeland heeft ten opzichte der levensverzekeringen de
beste berekeningen gemaakt. De Engelschen besteden zoo
weinig tijds aan de schoone kunsten, dat zij denzelven ge-
heel aan de nijverheid en den handel kunnen toewijden.
Ook zijn de levensverzekeringen in Engeland zeer in zwang.
Men laat zich voor een zeker getal jaren assueren; zoo men
voor den bepaalden termijn sterft, wordt de in eene acte be-
paalde som aan de directe erfgenamen, of aan den persoon,
in het assurantie-contract vermeld, uitbetaald. Het voordeel
van dezen maatregel loopt dadelijk in het oog: hij herinnert
ons aan ons naderend einde, en is zelfs oorzaak, dat wij er
belang bij hebben te sterren, zoo dat de dood eene goede
affaire wordt, waarin wij vermogen verwerven, wel niet
voor onszelf, naar toch voor de onzen; en onze laatste
oogenblikken worden alzoo door de gedachte verzoet, dat
wij door onzen dood onze dierbaarste paden bevoorreen.

De levensverzekeringen hebben in Engeland talrijke deel-
nemers. Behalve in de hope aristocratie, welke op dezen
financiën maatregel met minachting nederziet, zijn er weinig
nietwelijks-contracten, waarbij de man zich niet verbindt eene
zekere som te laten verzekeren, die zijner vrouw zal worden
uitbetaald, in geval hij vóór haar komt te overlijden.

De jaarlijksche toelage, door den geassurceerde te betalen,
verschilt naar de jaren en andere kansen van leven en
dood. De kans van oorlog wordt naar een bijzonder tarief
verzekerd, gelijk dit voor goederen geschiedt. Echter zijn
er soorten van dood, die de assurantie-kompagnieën van alle

verplichting ontheffen, b. v. de zelfmoord en de gale. In-
derdaad zou het onredelijk zijn iemand van de straf eens
boosdoeners voordeel te zien trekken. Ook werden alle En-
gelsche kompagnieën, in den begonne hunner vestiging, door
het spleen, die vrucht van den Engelschen bodem, met
eene geheelen ondergang bedreigd. Ieder gentleman, met
eene aanval van die kwaal bevocht, en die besluten had
zich van kant te helpen, liet eerst zijn leven voor eene aan-
zienlijke som verzekeren en maakte zich daarna van kant,
aldus zonder moeite zijne erfgenamen verrijkende. Om deze
speculatiën den bodem in te slaan, werd de zelfmoord,
naar gelang eener uitdrukkelijke voorwaarde, als eene om-
staandigheid beschouwd; die het assurantie-contract vernietigde.
Evenwel was het niet mogelijk alle bedrog te weren, en
men verhaalt menige behendige list, waarmede de assuran-
tie-kompagnieën zijn verkloekt. Een gentleman had zich voor
eene som van 20,000 £ laten verzekeren, die, na zijnen
dood, aan zijne vrouw moest worden uitbetaald. Zijn ver-
mogen grootendeels verkrist hebbende, deed hij, uit zwij-
gheid, eene reis door Duitschland; zijne vrouw te Londen
achtelantende, liet hij zich slechts door eenen knecht ver-
gezellen. Eens reisden beiden te paard, en het dier van den
knecht struikelende, viel de ongelukkige, daarop niet bedacht,
over den kop van hetzelfde, en kwam in eene groeve ne-
der, waar hij na eenige oogenblikken den dood vond. Dit
ongeluk gaf onzen gentleman een heerlijk denkbeeld; hij
verwisselde aanstonds van kleederen met den knecht, stak
diens papieren bij zich, en begaf zich naar eene nabijgele-
gene stad. Daar gaf hij de overheid kennis van het ge-
beurde, en verhaalde, met tranen in de oogen, hoe zijn
goede meester aan zijn eind was gekomen. De overheid deed

het lijk uit de groeve ophalen en acte van het overlijden
van den heer v. opmaken, waaraan aanstonds kopij naar
de weduwe werd gezonden, die te gelijker tijd kennis van
de list ontving, met verzoek om zich naar de Vereenigde
Staten te begeven, en aldaar haren man af te wachten, waar-
aan zij voldeed, doch niet zonder de premie van 20,000 £
behoorlijk te hebben ontvangen.

Door zich te laten verzekeren, verkrijgt men eene kans
meer om te leven; want eene geheele kompagnie heeft dan
belang bij uw leven, belang, dat niet immer werkeloos
blijft. Eenigen tijd geleden, liet een jongeling van achttien
jaren, sir EDUARD B., ongeduldig zijne meerderjarigheid
te gemoet ziende, zijn leven tot dit tijdstip, wanneer hij in
het bezit van een oimettelijk vermogen zou treden, voor
drie millioen francs verzekeren. Oppervlakkig zou men
zeggen, dat de kompagnie nimmer eene betere affaire had
gedaan, en dat het wel waarschijnlijk, zoo niet zeker was,
dat een sterk jongeling van achttien jaar, met den bloot der
gezondheid op het gelaat, nog drie jaren zou leven. Echter
was dezelve niet zonder vrees, want een woest jongeling
heeft slechter kansen dan een voorzigtig grijsaard, en de
driften zijn doodelijker dan de gebreken van den ouderdom,
daar men deze in acht neemt, terwijl men genen den rui-
men teugel viert.

Sir EDUARD scheen inderdaad zijn leven voor verzekerd te
houden, en de drie millioen liepen meer dan eens groot
gevaar, want de jongeling ontzag zich in geen een deele. De
assurantie-kompagnie, hierover te regt beangstigd, gaf Sir
EDUARD eenen gouverneur; maar het verstaat zich van zelf,
dat deze maatregel niet het dijsste gebreken verhoedde, want
wanneer de woeste man had zich, goedschiks, laten

eene bill bij het Huis zou worden ingeleverd, waarover men bij gepaste gelegenheid zou beraadslagen.

De graaf Ripon betuigde zijn gevoelen, dat de regering dezen weg had ingeslagen. Hij veronderstelde, dat, welke bill dienaangaande ook mogt worden ingeleverd, dezelve als eene particuliere bill zou worden voorgedragen. Lord Glenelg betuigde zulks echter. Het Huis werd ten 10 ure gesloten.

In het Huis der Gemeenten zijn op denzelfden dag verschillende petitiën ingeleverd. Uit eene korte woordenverwyseling tusschen lord Elliot, de heeren Labouchere, Parnell en Rice, bleek, dat het Fransche gouvernement van voornemen is, de inkomende regten op Engelsche linnen en katoenen goederen te verhoogen, en de Engelsche regering geenszins willens om de regten op den Franschen brandewijn te verminderen. De Canada-bill benevens het amendement van dezelve zijn van het Huis der Lords in dat der Gemeenten terug gezonden. Lord Russell, daarvan kennis gevende, zeide dat het amendement van de lords slechts eene voorziening was, waarbij gevorderd werd, dat den leden van den specialen raad, voor dat zij zitting namen of stem hadden, de eed werd afgenomen. Hij noodigde daarom de leden van het Huis uit om dit amendement goed te keuren. Deze motie werd aangenomen, en na tot de orde van den dag te zijn overgegaan, is de vergadering ten 12 ure gesloten.

Er heeft laatsleden Donderdag in Guild-Hall eene zaamenkomst plaats gehad van de commissie voor de *Royal Exchange*, benoemd door de *City-corporation* en de *Mercers' company*, over de te nemen maatregelen tot den bouw eener nieuwe beurs.

Vóór het daartoe der *Mercers' company* stemden de leden der *City* toe, indien zij de medetoeestemming konden verkrijgen der genoemde *Company* en de gezamenlijke administrateurs van Gresham's fondsen, om den bouw der nieuwe beurs te doen uit het bedrag dier fondsen; met uitzicht op de renten enz. der grootste koffijhuizen, welke aan de vereenigingsplaats der kooplieden konden aangebouwd worden, hetgeen haar waarschijnlijk het uitschot, te schatten op £. 150,000, zou compenseren. De *Company*, dit voorstel vernemende, maakte daartegen bedenkingen.

De heer Horsley Palmer zeide, dat, ofschoon de raming juist kon zijn, hij zoo vele proeven had gezien van het bedriegelijke van dergelijke ramingen, en alzoo giste, dat de som van £st. 300,000 veel nader bij zou komen. Derhalve oordeelde hij het voor de *Mercers' company*, alsmede voor de administrateurs onvoorzigtig, zich aan gevaar bloot te stellen door zulk een groot uitschot, voornamelijk, daar de fondsen, ter hunner beschikking, niet zoodanig waren, als de *City* van Londen kon leveren. Hij meende, daarenboven, dat de tegenwoordige beurs, gevoelig vernieuwd en verbeterd, zoodat zij eene beschutting verschafte tegen den regen en de zon, voor de behoeften der kooplieden toereikende was.

Alderman Copeland geloofde niet, dat heterf der oude beurs voor al de leden, die dezelve om affaires bezochten, ruimte genoeg had, en was van gevoelen, dat een gebouw van grootscher aanleg en meerdere ruimte behoorde te worden opgericht.

Sir Mathew Wood gaf zijne stem tot het daarstellen van een grootsch, ruim en alle opzichten de wenschen van den handelaar bevredigend gebouw.

De heer B. F. Jones, de president van het *London-Bridge* comité, zeide, dat hij het aangemerkte door den heer Horsley Palmer, dat de ramingen voor groote gebouwen over het algemeen onjuist waren, dat hij bij vele dergelijke ondernemingen betrokken was geweest. Hij noemde als voorbeeld *London-Bridge* en het *Post-Office*, waarbij de werkelijke uitkomsten de ramingen niet overtroffen. Hij was bepaaldelijk van meening, dat een grootsch gebouw, zoodanig als de verbeterde toestand der *City*, en bijzonderlijk in de onmiddellijke nabuurschap der plaats, vereischte, kon opgericht worden voor £st. 150,000. Het speelt hem van het gevoelen der *Mercers' company*, maar hij geloofde inderdaad, dat de schatting niet te boven zou worden gegaan, en hij twijfelt geenszins of het gouvernement zou £st. 150,000 meer willen aanwenden tot bestrijding der onkosten, om gevoeligke toenaderingen tot het nieuwe gebouw daartestellen.

Sir P. Laurie was mede voor het nieuw oprigten van een groot, ruim gebouw, en wel zoo tevens, dat het gebouw der bank daardoor niet in de schaduw werd gesteld. Hij wilde echter vooraf de kosten nog nader opgenomen hebben, en dat men zich vergewiste, hoeveel het gouvernement tot het vermeldde doel zou geneigd zijne te geven. Hij stelde voor, dat eene deputatie van de *Mercers' company* en de *corporation* omtrent dit onderwerp met den kanselier van den *Exchequer* zou raadplegen.

Na vele woordenwisseling is hiertoe besloten, hetwelk dan ook den 8sten heeft plaats gehad.

raad of toezigt onderworpen. Derhalve waakte een geheime voogd over hem; eene onzichtbare hand brak zijn glas, wanneer hij op het punt was van te veel te drinken; altijd was er iemand tegenwoordig, wiens bedaarde gematigdheid zijne gedurige twisten bijlegde, een gevende geleigend, beschermde hem in zijne avontuurlijke toegen, een wonderling hoofdloot belette hem zijne heldedroomen te verwezenlijken. Begaf hij zich op reis, gestadig werden alle gevaren door eene waakzame voor- en achterhoede van zijn dierbaar hoofd geweerd. Echter konden niet al de gevaren worden voor-gekomen, en eindelijk had den ouderdom van twintig jaar, elf en een halve maand bereikt, toen hij op eenen avond, dat hij uit den schouwburg van Drury-Lane kwam, plotseling stierf, waarop de compagnie de drie miljoen aan de wanhopige neven van den overledene uitkeerde.

Een toevallige dood geeft bijna altijd aanleiding tot een proces, want in dit geval trachten de assuradeurs den zelfmoord te bewijzen. Zekere heer ruwving, te voet door *Zwitserland* reizende, viel in eenen afgrond, waar hij den dood vond. De vraag was of zulks al dan niet met opzet was geschied. De regibank, op grond, dat ruwving slecht met zijne financien stond, oordeelde, dat hij zich van kant had gemaakt om zijnen kinderen eenig vermaaken na te laten. Te vergeefse wendde de familie de godsdienstige beginselen van den overledene voor; de uitspraak van het gerecht was ten voordeele der *Assurantie-compagnie*.

Dit vonnis maakte veel gerucht en was oorzaak, dat zekere *Adamson*, die ruwving had gekend, en veel belang in het proces had gesteld, eenen anderen weg insloeg. *Adamson*, na een vrij losbandig leven te hebben geleid, was op zijn dertigste jaar getrouwd. Zijne vrouw bracht hem 25,000 £st.

— Een ongelukkig voorval had onlangs in de omstreken van Londen plaats. Eene weduwe van omstreeks 60 jaren werd, bij het bezoeken des stals, door een harer paarden zoodanig aan de dij gewond, dat zij, in weerwil van alle aangewende pogingen, weinige uren daarna overleed.

— Men leest in een werk over den *Engelschen Kaapenhandel*, dat de invoer van katoen in 1833, zoowel uit Amerika als uit de andere productie-landen, gezamenlijk 300 miljoen ponden bedragen heeft, waarvan een groot gedeelte binnen 's lands gebruikt, en 70½ miljoen ponden twist uitgewoerd zijn, de helft daarvan naar Holland en het overblijvende gedeelte naar Duitschland. De waarde van deze geheele massa bedroeg 4,704,024 £ sterling.

De hoeveelheid geweven katoen, welke in dit jaar uitgevoerd werd, had eene gezamenlijke waarde van 12,451,060 £ sterling. Hiervan blijkt, welke aanmerkelijke voordeelen het Britsche fabriekwezen hiervan vindt.

Op het kanaal van Herefordshire en Gloucestershire heeft men eene proeve zien nemen met eenen nieuw uitgevonden ijsbreker, welke allezins aan de verwachting heeft voldaan. Aan den voorsteven van het vaartuig zijn zware, met ijzer beslagen, vooruitstekende eiken planken deze vormen, een heftend vlak opwaarts van onder den rand van het ijs tot omstreeks het midden van het vaartuig. Op deze wijze wordt, bij het voorttrekken, het ijs naar boven gewerkt, in stede van, zoo als gewoonlijk, naar beneden, en men heeft bevonden, dat hetzelfde ijs uit het water geligt, zeer gemakkelijk breekt. Het vaartuig met den toestel werd langs het kanaal voortgetrokken door twee paarden, in kleinen draf, en het ijs, op sommige plaatsen meer dan vier duim dik, werd met zeer veel gemak opgewerkt en gebroken. Men berekent, dat een paard, met eene dergelijke machine, zoo veel kan doen als anders vier.

De berichten van de Kaap de Goede Hoop, tot den 22 November; van Sidney, tot den 21 September; van Hobart-town, tot den 6, en van Launceston, tot den 5 October, bevatten niets belangrijks. Bij het sluiten der zitting van de wetgevende vergadering te Sidney, heeft de gouverneur kennis gegeven, dat deze de laatste reize was, dat hij in die hoedanigheid ter vergadering zou tegenwoordig zijn.

Het voor de *City* van Londen bestemde afbeeldsel van H. M., door den heer G. Hayter vervaardigd, was gisteren geheel afgewerkt, in het paleis van Buckingham ter bezigtiging geplaatst.

De Kamer van Koophandel te Hull heeft eene memorie doen indienen aan Lord Melbourne en de overige Lords Kommissarissen der koninklijke schatkist, waarbij zij te kennen geeft, dat in Yorkshire en andere deelen van Engeland en Schotland, de spinnerij en verdere bewerking der katoenen garen en linnen op eene uitgebreide schaal wordt gedreven, welke bij de binnenlandsche markt, door de steeds vermeerdere orders voor Frankrijk en België, nog uitgebreider is gemaakt, en aanzienlijke kapitalen te meer heeft doen aanwenden, waardoor de manufactuur tot grootere volkomenheid is gebracht, en aan een groot aantal werklieden bezigheid verschaft.

Zij geeft te kennen dat het voornemen des Franschen gouvernement is, de bestaande regten op Engelsche garens te verhoogen en bovenmatige extra regten te heffen van de Engelsche linnen. Zij zeggen, alsmede onderrigt te zijn, dat het Fransch gouvernement de regten op deze artikelen, in België vervaardigd, niet zou verhoogen, op voorwaarde, dat ook het Belgisch bewind van zijne zijde de regten verhoogde op de uit Engeland in België ingevoerd wordende garens en linnen.

Zij verklaart wijders, dat indien de Fransche en Belgische besturen in de voorgestelde mate de regten op de genoemde artikelen verhoogen, zulks tot groote verliezen der fabriekanten in Engeland zal aanleiding geven, daar het voorgestelde in vele gevallen zal gelijk staan met een verbod of in Frankrijk of in België alzo de werklieden van brood zal berooven, en aan de scheepvaart van Hull, van waar de grootste verzending dezer artikelen plaats heeft, een gevoelig slag zal toebrengen.

Zij verzoekt derhalve, dat men door alle mogelijke middelen de voorgestelde regten-verhoging in Frankrijk en België trachte te voorkomen, op grond van de bovenvermelde hoogst nadeelige uitkomsten, voor de Britsche belangen uit dien maatregel te voorzien.

Het stuk is gedagteekend 2 Febr. 1838.

LIVERPOOL 8 Febr. Eene sleepboot is in zee gestoken, doch zij heeft volstrekt geen schip ontwaard. De pakket van New-York, de *Europa*, welke verwacht wordt, zal alzo nog wel ten minste één dag uitblijven.

D U I T S C H L A N D.

REICHENBACH, 3 Febr. Gisteren namiddag, ten 5 ure, voelde

mede ten huwelijk, en hij liet zich voor eene gelijke som ten haren behoeve assuieren. Kostbare vermaken van allerlei aard toegedaan zijnde, duurde het niet lang of zijn vermogen was verdwenen, terwijl het huwelijksgoed zijner vrouw denzelfden weg was gegaan.

Met woeging en wanhoop vervuld, kon *Adamson* niet besluiten, om zich voortaan met weinig te behelpen en door arbeid aan den kost te komen. Bedenkende daarenboven, dat hij zijne vrouw in het ongeluk had medegesleept, besloot hij, om zijn gefolterd geweten tot zwijgen te brengen, een einde aan zijn leven te maken. Reeds sloeg hij de hand aan eene pistool, toen eene invallende gedachte hem die ter zijde deed leggen. Hij begreep, dat zoo hij zijn voornemen ten uitvoer bracht, zijne vrouw geen voordeel van zijn dood zou trekken, en dat hij haar ten minste den zaligen weduwenstaat niet moest bederven. Deze lichtstraal werd door vele verstandige bedenkingen gevolgd, die hem tot de conclusie bragten dat hij in ieder geval moest sterven, maar tevens alle vermoeden van zelfmoord trachten te weren. Het proces der familie ruwving kwam hem daarop te binnen; hij begreep hoe noodzakelijk het was, met alle behoedzaamheid te werk te gaan, en hoe kunstig het toeval, dat hem zou doen sterven, moest worden berekend.

Adamson oordeelde, dat hij in de eerste plaats, om zijnen dood aan een nauwkeurig onderzoek te onttrekken, dien verre van Londen, en zelfs buiten 's lands moest ondergaan. Gebruik makende van het hem nog overgebleven krediet, wist hij zich eene aanzienlijke som te verschaffen en hij vertrok, na zijner vrouw den volgende brief te hebben geschreven:

« Waarde ELIZABETH, ik ben geruineerd en draag daarvan

men alhier even als in den omtrek eene sterke aardbeving waarbij een geraas was, hetwelk den donder bijna evenaamt. In de huizen zag men duidelijk de beweging der vensters andere voorwerpen.

BERLIJN 4 Febr. De studenten hadden heden eene kotsche sledevaart in de zonderlingste kostumen. Op de eerste slede zag men niet dan jonge dames (verkleedde studenten) in de tweede zaten schaatsenrijders in slaapprokken met slammutsen op het hoofd; in eene derde waren zij gekleed de lichtste zomerdracht; Nanking met stroochoeden, heilge een wonderlijk contrast was met de felle koude, die 12° kende. Men wilde deze aardigheid voor eene satire houden op de onlangs plaats gehad hebbende sledevaart van Hof, doch dit was gewis het geval niet, en het geheel beoordele slechts eene studenten-grap.

MÜNCHEN 3 Febr. De katalogus der Koninklijke staatsbibliotheek, welke uit 57 dikke deelen in folio bestaat, is de dagen afgewerkt; vijf secretarissen en een custos hebben drie jaren daaraan gearbeid.

Volgens particuliere berichten, alhier aangekomen, zouden Griekenland belangrijke gebeurtenissen plaats gehad hebben. Men spreekt hier bijna niet dan over de beklagenswaardige nieuwigheden in dat land. (Dit berigt stemt niet overeen met dat van den 30 Jan., hier onder medegedeeld).

BERLIJN, 5 Febr. Z. M. de Koning heeft den bisschop Dr. Dräseke, te Maagdenburg, verlof verleend de door Z. M. de Koning van Zweden en Noorwegen aan Zijn-Eerw. Z. M. den benoeming tot geestelijk medelid van de Kon. Zweesche Noordstar-Orde aan te nemen, en de insigniën daarvan te mogen dragen.

Van den NEDER-RIJN 8 Febr. Het te Keulen verbragt berigt, dat in Burscheid een, wegens zijne gehechtheid, den aartsbisschop, bekende geestelijke in bechtenis zou genomen, is onwaar. Hij was de vertrouwde vriend, dien kerkvoogd, en, naar men verzekert, heeft de bisschop hem zijne briefwisseling met het Ministerie toevertrouwd, welke hij aan professor Görres heeft gezonden, om daar gebruik te maken. De graaf van Galen is van zijnen ontslagen. Naar men zegt zou de heer von Fürstenberg, bekende steunpilaar en werkzaamste persoon der hierarische-aristocratische partij, in een tweegevecht met den van Himmelen, landraad van Bonn, gevallen zijn.

TRIEST 30 Jan. Uit Griekenland schrijft men, dat M. de Koning, Otto, sedert hij alleen voorzitter van Ministerie is, met verdubbelden ijver werkzaam is. Veel geestkracht toont. Alles was aldaar rustig, en omstandigheden gaan de zaken tamelijk wel. Uit verschillende havens van de middellandsche zee schrijft men, er bij het Engelsch en Fransch eskader veel werkzaamheden, heerschten dat het Fransch eskader, onder bevel van den admiraal Gallois, hetwelk langs de Syrische kust kruist, met eenige groote schepen vermeerderd is. De rustingen, welke te Syrië steeds voortdurend plaats hebben, schijnen aanleiding aan de Fransche regering gegeven te hebben, om zich op elke voorkomende gebeurtenis voorbereid te houden.

S P A N J E.

MADRID 1 Febr. In de zitting van de Kamer der gedeputeerden van den 30, werden 2 rapporten geloozen van provinciale deputatie en van de *Ayuntamiento* van Vittoria, waarin gezegd wordt, dat om de leus van vrede, orde en regtvaardigheid te verwezenlijken, men gevolg moest geven aan het tractaat van het vieroudig verbond, door de medewerking van Frankrijk aan te vragen. De Kamer heeft besloten deze stukken aan het gouvernement te doen toekomen. De minister van Financiën las een ontwerp wet, betrekkelijk de voortdrijving van de buitengewone belastingen, ten bedrage van 603 miljoen realen. Vervolgens ging men tot de algemeene discussie over, betreffende de ligting van 40,000 man; de gedeputeerden Madoz, Las Navas en Fonton hebben zich tegen het voorstel verzet. De minister van Oorlog en van Financiën en San Miguel, hebben hetzelfde verdedigd, de discussiën moeten morgen vervolgd worden.

In de zitting van den 31, werden de discussiën, wegens de ligting van 40,000 man, voortgezet. De heer Olozaga nam het woord. Deze afgevaardigde beweerde, dat het gouvernement besloten had, de aanvraag van 40,000 man te doen ten gevolge van het ontvangen berigt der beraadslagingen in de Fransche Kamers over de interventie. De minister van Financiën antwoordde, dat dit voorstel hem niet plotseling de gedachte was gekomen, dat de stemming der Fransche Kamers op hetzelfde geen den minsten invloed had uitgeoefend, ofschoon het gouvernement de medewerking van Frankrijk steeds als een gunstige maatregel had beschouwd, het intusschen niet verzuimd, zijne toevlugt tot de nationale hulpbronnen te nemen. De discussiën geëindigd zijnde, het voorstel met algemeene stemmen aangenomen. De Se

alleen de schuld; gelukkig echter blijft mij een middel over om de schade, die ik u heb toegebracht, te vergoeden. Weet dan, dat ik mijn leven voor twintig jaar ten uwen behoeve heb laten verzekeren. Zoo ik vóór dien tijd komt te sterven, zal men u vijftienwintig duizend pond uitkeeren; het heet dat ik dus te doen heb, is te sterven. Mijn besluit is genomen, en ik zal het op eene wijze ten uitvoer brengen, waaruit men geen zelfmoord zal kunnen vermoeden, dat uwe regten buiten tegenspraak zullen zijn. Gij kunt dus de toekomst met gerustheid te gemoet zien, u van af als weduwe beschouwen en eenen tweeden man kiezen, die verstandiger dan de eerste moge uitvallen!

« Verbrand dezen brief, zoodra gij denzelfden zult gelezen hebben.»

Zich te Brighton inschepende, kwam *Adamson* weldra te Dieppe aan. Het kwam hem voor, dat hij wel zou doen van maar niet lang te dralen om zijn voornemen ten uitvoer te leggen. Een zeer goed middel deed zich dadelijk op, namelijk het tweegevecht, en hij besloot, om zoo lang te vechten, tot dat hij zijn doel zou hebben bereikt. Niet, was in zijn oog gemakkelijker; aan de *table d'hôte* bevonden zich vele jonge lieden; hij kwetste den hoogmoed der driftige Franschen, door openlijk over Frankrijk met minachting te spreken; de aanwezigen antwoordden hem met hevigheid, waarop hij allen tot den strijd uitdaagde.

De eerste, die van leer trok, ontving eene zware wonde, die hem bewusteloos ter aarde deed storten, den tweeden trof een dergelijk lot, de derde koos in plaats van den degen de pistool, en verbrijzelde *Adamson's* regterarm. Alvorens dus zijn ontwerp door te zetten, had hij den tijd om over de zwarigheden van het gekozen middel na te denken. Hij

10. *Journal of the American Statistical Association*, 1997, 92, 1009-1014.

ET KEULSCHE VRAAGSTUK.

Volg van het artikel, in den AVONDBODE van 29 Januarij j. l.)

Ik, waarde vriend! u bij mijn' vorigen den voorge-stand der zaak, opzettelijk de gemengde huwelijken, kennen: thans zal ik u een beknopt overzicht geven den loop der onderhandelingen, welke deswege hebben gehad, met hetgeen daarop gevolgd is.

dat dan het Pruisisch gouvernement bewilligd had in door de bisschoppen voorgestelde *status quo*, namen de handelingen met Rome, in Mei 1828, eenen aanvang, zonder hoop op goed gevolg, daar Paus Leo XII reeds het vorige jaar verklaard had, dat men hem genegen zou om door tusschenkomst van zijn gezag de aanlei- van het conflict weg te nemen, als de bisschoppen dien- stende hunne wenschen te kennen gaven en de noodige steilen deden. Men mogt van den uitslag te meer goede rchting koesteren, daar Z. H. bijzonder met Duitsch- en de kerk-aangelegenheden aldaar bekend was, en us te minder gevaar was van mistasting in de keuze der middelen. De wereldlijke Regering deed mede van hare e, wat zij vermogt, om de zaak bevorderlijk te zijn. Het haar genoeg als de landsvetten gehandhaafd bleven, en onbevoegde dwangbepalingen geweerd werden; zich ove- us wilvaardig betoonende, om in alles de noodige ker- ke vormen te eerbiedigen.

Paus Leo XII stierf in het volgende jaar. Zijn opvolger us VIII nam echter de zaak ter harte, en benoemde den aminaal Capellari, den thans regerende Paus Gregorius , om de onderhandelingen te achtervolgen.

et gevolg daarvan was een brief van Pius VIII aan de bisschoppen, in het geval betrokken, dd. 25 Maart 1830, eene geheime instructie (hoezter nader in het licht ge- men) van den kardinaal Albani, dd. 27 dier maand. Ma deze stukken wel te beoordeelen, behoort men te erwegen, dat Rome den schijn niet kan aanemen van ijking van vroeger aangenomen beginselen, die geacht enen worden met de *staatkteit* van het *Catholicismus* zamen hangen. Bij den Westphaalschen vrede had de Pauselijke el zekere stelling aangenomen, (zoo als in onzen leeftijd het Congres van Weenen), en die stelling mogt niet enlijk verloochend worden. Zoo had ook Rome nooit, met vele woorden, gemengde huwelijken toegelaten, en kon ook nu niet uitdrukkelijk doen. In vele bijzondere gevallen n het wel *dispenseren*, maar, tegen eigene grondregelen aan, eederen, nimmer. Genoeg soms, dat Rome niet verbiedt, ar het meent niet te mogen veroorloven, en dit geldt twijls voor *dispensatie*. Het regelt zich in deze, blijkbaar, ar tijden en omstandigheden. Zoo waren dan ook, en bre- en instructie, zeer voorzigtig gesteld. Gemengde huwe- ken werden er niet bij veroorloofd, maar ook niet verbo- en, zoo als dan ook de Duitse bisschoppen die reeds, van n aanvang der zeventiende eeuw af, hadden toegelaten en k wel hadden moeten toelaten, om dat er geen keeren aan as. De regering verkreeg daarbij wat zij verlangd had, na- elijk, dat er geene belofte, (*Sponsio*), aangaande de kinde- l, tot beding van zoodanige huwelijken gemaakt werd, en r alles tot zedelijke middelen, raadgeving, vermaning z. terug werd gebracht. Wantan zij dan ook voornam, de nd te houden.

Maar om nu zeker te gaan, werd aan den toenmaligen aartsbisschop van Keulen, den graaf van Spiegel, de vraag oorgehouden, of, de *breve* en *instructie* in aanmerking enomen, nu wel langer zwaarigheid bestond, om overal, op een' gelijkmatigen voet, de mildere praktijk in wer- ing te brengen? Zijn antwoord was, dat, na de overtuiging an zijn geweten, die mildere praktijk nu algemeen kon in- gevoerd worden, aangezien door de bij de *breve* voorge- ehrevene vormen en vermaningen van de vordering der elofte, door de verloofden af te leggen, werd afgezien, en it was alleen het punt, dat het oud gebruik met 's lands etten in strijd bragt. Op die verklaring werd met den aarts- isschop eene overeenkomst aangegaan, en die overeen- omst werd als regel erkend en aangenomen. De mededeeling an kanselarij-stukken zult gij, mijn vriend, zeker niet van ij verwachten, ook ben ik niet in staat die te leveren, och wel kan ik u de hoofdtrekken dier overeenkomst mede- deelen, zij zijn de volgende:

De mededeeling van de apostolische *breve* aan elk bij- onder pastoor was eene eerste voorwaarde, om alle mis- trouwen te verwijderen en zich gehoorzaam te betoonen. De *breve* zou, bij den pastoraal brief, ten geleide, behoorlijk toegelicht worden, bijzonder ten aanzien van eenige punten, die aanleiding tot misverstand zouden kunnen geven. De Pastorale brieven van elk der vier bisschoppen werden daarbij ontworpen. Den pastoors werd aanbevolen de grootste ge- heimhouding zoo wel van de *breve*, en dit wel op uitdruk- kelijk verlangen van het Pauselijke Hof, als van den pas- toralen brief, ten einde kwaadwilligheid en onverstand daar- van geen misbruik zouden maken om de gemoeienderen te ver- ontrusten. De behandeling der bijzondere gevallen werd geheel den pastoors aanbevolen, en wel naar aanleiding van hetgeen, dien aangaande, in de Pauselijke *breve* voorkwam, zonder dat de bisschoppen, in eenig geval, zich hun regt van *speciale kennismening* voorbehielden. De leiding dier aangelegenheid werd echter daarom niet aan de bisschoppen onttrokken: zij geven den pastoors in twij- felachtige gevallen raad en licht, tot dat de praktijk in deze tot genoegzame vastheid zou zijn gekomen. Maar, op dat de beslissing der bisschoppen in die gevallen de noodige een- stemmigheid zou hebben, zou er eene instructie worden af- gevaardigd aan de vicarissen-generaal, waarbij de ware zin en de bedoeling der pausselijke *breve*, in dezer voege zouden toegelicht worden:

«De kerkelijke *Canones* omtrent dit punt zijn niet opge- heven en buiten werking gesteld, maar er heeft eene soort van *dispensatie*, eene inschikkelijkheid, plaats. De kerkelijke tucht is alzoo verzacht, en men kan aldus in deze zoo han- delen, dat het kabinet-besluit van 1825 worde nagekomen.

«Naar dit beginsel moet men sommige uitdrukkingen, in de *breve* voorkomende, uitleggen. In het algemeen kan door de bisschoppen al datgene vergund worden, wat door de *breve* niet uitdrukkelijk verboden wordt.

«De bedrijvigheid der pastoors in deze, bestaat enkel in

leeren en vermanen, zoo in het algemeen als in bijzondere gevallen.

«Van de belofte ten aanzien der religie-opvoeding der kin- deren geheel af te zien. De godsdienstige neiging van een van beide der echtgenooten, tot de kerk behoorende, ten aanzien van geloofstrouw en pligtvervulling bij de opvoeding der kinderen moet in het oog gehouden, en daarnaar de ge- heele behandeling ingerigt worden.

«De gevallen, waarin de *assistentia passiva* (het lijdelijk toezien) plaats zou moeten hebben, zoo veel mogelijk te be- perken. Alles, wat ligtvaardigheid niet aan het licht brengt, of wat in de zedelijke beoordeeling op verzachting pleit, heft het geval van *assistentia passiva* op. Daartoe behooren ook zulke omstandigheden, die ook bij andere huwelijksbe- letselen tot eene zachtere behandeling en tot *dispensatie* aan- leiding geven, zoo als, voorafgegane bezwangering, gevor- derde onderdom, bijlegging van familietwisten en dergel- ijke. In alle gevallen waar deze *assistentia passiva* geen plaats heeft, worden de gewone kerk-plegtigheden des hu- welijks zonder eenige bedenking voltrokken.»

Tot dus verre den inhoud der instructie aan de vicaris- sen-generaal, tot verhoeding, dat de beslissingen der bisschop- pen, in gelijke gevallen, niet uit elkander zouden loopen. Maar nu behelsde de overeenkomst wijders, dat de bijzondere instructie van den kardinaal Albani, bij de *breve* gevoegd, enkel voor de bisschoppen bestemd was, in de gevallen, dat deze vermeenen mogten die te moeten raadplegen. Een bij de kapittelen in beraad leggen werd voorts nutteloos en ongeraden geoordeeld, aangezien het hier de uitvoering van eene pausselijke beslissing geldt, op de voordragt van de bisschoppen genomen.

Doch van de zijde der Regering werd verlangd, en deze verbond zich daartoe, eene wederkeerige rekkelijkheid, van den kant der evangelische pastoors te bewerken; voorts, de spoedige organisatie van een geestelijk gerigt in de westelijke provincien, zoo als in de oostelijke reeds plaats had, aange- zien misslagen van bijzondere pastoors aanvankelijk niet te verhoeden waren, en men ook op belemmerende kwaadwil- lige gezinningen gevat moest zijn; wijders, dat men zich voortaan niet enkel met de burgerlijke voltrekking van het huwelijk zou vergenoegen, maar de geldigheid der huwe- lijken van de kerkelijke inzegening afhankelijk zou maken. Die enkel burgerlijke voltrekking werd daarbij aangemerkt als grootendeels aanleiding tot de moeilijkheden gegeven te hebben; zij werd aanstootelijk geoordeeld, niet strookende met de zeden van het land, en veel tot de zedeloosheid bij te dragen; en eindelijk werd de wensch geuit, dat eene herziening van de wetgeving op de echtscheiding plaats mogt hebben, aangezien de vrees voor echtscheidingen den voornamen grond opleverde van de afkeerigheid der katho- lijken, van de gemengde huwelijken.

Eene zoodanige overeenkomst werd gesloten en bekrach- tigd tusschen het Pruisische gouvernement en den aartsbis- schop van Keulen, von Spiegel; voorts met de bisschoppen van Paderborn, Munster en Trier.

Toen dit stuk nog geheim was, had de lasterzucht der fanatieke dagbladen een ruim veld, om alles, wat met deze onderhandeling in verband stond, in een hatelijk licht te stellen: oordeel zelf met de u eigene onbevangenheid, of het gevolg dier onderhandeling niet eer een gedenkstuk op- levert van wederkeerige wijsheid en gematigheid, gepaard met de zucht om niet dan vrede en het algemeene welzijn te bevorderen. De Koning van Pruisen was reeds aan den wensch der bisschoppen, aangaande de enkel burgerlijke voltrekking der huwelijken, en de zaak der echtscheidingen, te gemoet gekomen.

De vier bisschoppen zonden elk eenen herderlijken brief aan hunne onderhoorige pastoors, en aan de vicarissen ge- neraal ging de ontworpen instructie af; een en ander vol- komen in den geest der getroffen overeenkomst. In den loop van 1834 kwam dezelve in volle werking. Geen enkel geval van tegenstand deed zich op, gedurende het geheele tijdsverloop tot het afsterven des aartsbisschops in Juli 1835, en zelfs nog een jaar later. Maar nu kwam, in den zomer van 1836, de toenmalige wei-bisschop van Munster, Clemens August, vrijheer von Droste zu Visschering, tot de aartsbis- schoppelijke waardigheid.

Doch vóór hij daartoe kwam, zag het gouvernement de noodwendigheid in, zich vooraf van zijne gezinningen omtrent dit aangelegene punt te verzekeren. Hem werd gevraagd of hij, als aanstaande bisschop, de overeenkomst van 19 Juni 1834 zou aangrijpen of omstooten, dan wel of hij dezelve veeleer zou staande houden en, volgens den geest van ver- zoening, die haar ingegeven had, bereid was haar aan te ne- men en gestand te doen? Zijn antwoord daarop was: dat hij zich wel wachten zoude het, overeenkomstig de *breve* van Paus Pius VIII, deswege getroffen, en in de vier kerspels ter voltrekking gekomen verdrag niet in stand te houden, of, zoo dit doenlijk ware, aan te grijpen of om te stooten, maar dat hij hetzelfde zou aanwenden naar den geest van liefde en vredegezindheid. Dat antwoord behelsde, mits- dien, niet enkel eene gave aanneming van de overeenkomst, waarmede hij des noods volstaan kon, maar de plegtige be- tuiging nog boverdien, dat hij dezelve in liefde en vrede- gezindheid behartigen zou. Zonder bedenking werd Z. H. W. dan ook, van staatswege, als aartsbisschop van Keulen er- kend, welke erkenning geheel en al op die verklaring ge- vestigd was.

Naderhand verklaarde Z. H. W. de overeenkomst niet ge- kend te hebben; niet gekend, eene overeenkomst van dat belang, hij in zijne betrekking, en in weerwil van de belofte en de verklaring, door hem dienaangaande afgelegd en gegeven?

Maar gesteld, dat overijling, misvatting, en wat niet al, hier konden toegegeven worden, en verschooning vinden: hij behoorde dan, zoo hij die belofte niet gestand kon doen, van eenen post af te staan, dien hij op grond dier belofte verkregen had. Of moest, vraag ik, het staatsbestuur zijne wetgeving, de orde, den vrede, het belang der inge- zetenen, hier als offers gebracht hebben, om Z. H. W. op den beklommen zetel te behouden, en moest het alzoo, met al de aanvertrouwde belangen, geheel en al de lijdende partij zijn?

Dan, het *Journal de Liège*, vergenoegt zich niet met voor Z. H. W. enkel *ignorantie* te pretenderen: het zeide met zoo

vele woorden: «de geloovigen moeten onbezorgd zijn. De «aartsbisschop heeft het ministerie *misleid*; want daar dit, «vóór de verkiezing plaats had, van hem eene verklaring «vorderde, met opzigt tot de instructie van 1834, heeft hij «zich onthouden van meer te beloven, dan dat hij *dezelve* «in zoo ver aannam, als zij met de *breve* van Pius VIII over- «eenstemde. Het ministerie heeft zich daarmede tevreden «gehouden, en is alzoo in zijn eigen net gevangen.» In weer- wil van het voorgevallene, daar wij toch allen menschen zijn en dwalen kunnen, zou ik betuigd hebben te veel eer- bied voor het personeel karakter, zoowel als voor de waar- digheid van dezen prelaat te hebben, om hem van zulk een opzet te verdenken. Doch de geschiedenis is daar, om den laster hier het zwijgen op te leggen. Maar wat wordt door het *fanatisme* niet al uit het oog verloren!

Doch van het *Journal de Liège* gesproken, vreemd of niet vreemd (naar gelang men het opvat), is het, dat juist *Luik* het brandpunt was van zoo veel boosaardigs als dienaar- gaande verspreid is geworden. Nu eens maakte dat blad akten-stukken publiek, welke onder het zegel der diepste geheimhouding waren uitgegeven; dan weder wist het zoo- danige stukken verminkt en misleidend voor te dragen; dan weder maakte het mondelinge onderhandelingen open- baar, bij welke toch wel geene getuigen zullen geroepen zijn, en altijd weet het aan zaken van een kerkelijken of geeste- lijken aard eene politieke strekking te geven. Maar ik ben minder met Luik en wat daar omgaat bekend, en ik zou mij derhalve om niets ter wereld deswege eenige gissingen veroorloven. De tijd kan nog veel aan het licht brengen wat men tegenwoordig nauwelijks vermoeden durft. Maar zien wij nu verder wat gebeurde.

Aldra nadat de aartsbisschop in bediening getreden was, gingen er van alle kanten klagten op over het in den wind slaan van de vastgestelde maatregelen. Verscheiden pastoors, die als ijveraars bekend stonden, begonnen geheel andere toonen aan te slaan dan men tot nu toe gewoon was, en de aartsbisschop ontweek alle gelegenheden, om tot verkla- ring zijner handelwijze te komen.

De opper-president der Rijn-provincien trachtte daarop met Z. H. W. zich te verstaan. Z. H. W. verklaarde zelfs, dat de overeenkomst van 1834 gesloten was ingevolge, en ter ge- reedelijke uitvoering der Pauselijke *breve* van 1836; ook trok hij niet in twijfel of hij aan de gegevene instructie ge- bonden was dan niet, maar het voorgeven was, dat hij de- zelve niet zoo uitleggen kon, als men, krachtens de hewoor- dingen daarvan, van hem verlangen mogt.

Op een vrouwelijk schrijven van den minister aan den aarts- bisschop, houdende vermaning tot vrede, volgde ten antwoord, dat niemand méér vredelievend was dan hij aartsbisschop, doch wanneer men niet tevreden ware met de inwilliging, bij de bedoelde overeenkomst gedaan, en men nog andere in- willigingen vorderde, dan moest hij, als katholiek kerkvoogd, verklaren, dat hij in diegenen, welke de perken dier over- eenkomst overschreden, of overschrijden zullen, niet mogt treden, dewijl hij zulks voor God, die onzer aller regter is, niet zou kunnen verantwoorden. Er was hem vroeger ge- vraagd of hij de bewuste overeenkomst, de gemengde hu- welijken betreffende, zou handhaven, en men stelde hem die overeenkomst voor als in overeenstemming met de *breve* van Pius VIII aangegaan. De minister wilde die zaak in het grootste vertrouwen behandeld hebben; het stond hem aarts- bisschop dus niet vrij zelfs met zijnen broeder, den bisschop van Munster, daarover te spreken. In die gesteldheid kon hij toen zelf de overeenkomst niet inzien; dat inzien oor- deelde hij ook toen noodeloos, vermits de aanduiding, in overeenstemming met de *breve* van Pius VIII, hem waar- borgde, dat hij daaraan vasthouden mogt, dewijl hij in het kerkelijke het opperhoofd der kerke gehoorzaamheid schul- dig was. Hij verklaarde derhalve, en niet onbedacht, even van deze zelfde woorden zich bedienen, dat hij aan de, in overeenstemming met de Pauselijke *breve* gesloten, over- eenkomst, zou vasthouden. Hij moest toch wel de overtuig- ing hebben, dat alles, betrekkelijk de gemengde huwelijken, uitgemaakt was; en als hem naderhand, en wel eerst te Keulen, de overeenkomst onder 't oog kwam, en hij zag, in welk eene mate, van de katholieke zijde inwilligingen waren gedaan, zoo moest deze zijne overtuiging wel de grootste vastheid bekomen. De minister scheen nu zijne evengenoemde verklaring, dat hij de perken der overeen- komst niet te buiten kon gaan, aangemerkt te willen heb- ben, als had hij de zaak daardoor tot het uiterste van twee- spalt gedreven; hij had evenwel niets verklaard, dan het standpunt te willen behouden, waarop de bewuste over- eenkomst de zaak gesteld heeft.

De aartsbisschop wilde eigenlijk, in het wezen der zaak, hiermede zeggen, dat hij geene andere overeenkomst beloofd had te zullen onderhouden, dan die met de Pauselijke *breve* overeenkwam, met voorbehouding van dezelve niet op te ver- gen, waar hij meende zulks niet het geval te zijn. Nog zegt hij niet, de overeenkomst strookt met de *breve* niet, of ik wil ze niet houden, maar alleen, dat *hy er niet buiten wil gaan*, en dat *hy zich op het standpunt plaatst, waar dezelve de zaak gesteld had*. Wel te leiten, dat hij, 14 dagen vroe- ger, de overeenkomst zelf noemt, als aangegaan in over- eenstemming met de *breve*.

Achter deze wijze van zich uit te drukken, meende men toen, moest een of ander schuilen. De minister schreef hem, zijne uitdrukking zoo te verstaan, dat hij aartsbisschop gezind ware, zich gemoedelijk en pligtmatig aan de instructie te houden, opzettelijk de uitvoering der Pauselijke *breve* ge- geven. Hierop volgde geen antwoord. De Regering ver- meende toen, in dezen staat van zaken niet langer te mogen berusten. De klagten namen van alle kanten toe; de toon, vooral van het *Journal de Liège*, werd hoe langer hoe meer bedenkelijk, en daar moest toen het geval met de *faculteit* van Bonn nog bijkomen. De Koning droeg nu aan den graaf van Stolberg Wernigerode, Regerings-president in Dusseldorp, ten last op, om den aartsbisschop in het vriendelijke te on- derhouden, zijne bezwaren, zoo hij die hebben mogt, uit te lokken, en in schikkingen te treden. Aanvankelijk had de prelaat bedenking op zekere bepaling in de *breve* gemelde instructie aan de vicarissen-generaal, namelijk aan de Ka- tholieke kraamvrouwen, in gemengde huwelijken, de zega- ning niet te weigeren, dewijl die weigering eene soort van censuur zou zijn, en de dochter der kerk nog meer van de-

zelve verwijderen, en de overige punten van verschil op te geven, deed hij de volgende verklaring: „Ik vinde de bij de instructie aangehoefde toelating van Katholijke huwelijksinzegening, zonder een voorafgaande belofte, door de verloofden af te leggen, van de kinderen Katholijk op te voeden, in openlijke tegenspraak met de *breve*. Daarom heb ik dan ook, in voorkomende gevallen, den pastoors altijd gelast, de inzegening niet te verleenen, bijaldien zoodanige belofte niet gegeven is.”

En aldus gedrongen, de overige punten van verschil op te geven, deed hij de volgende verklaring: „Ik vinde de bij de instructie aangehoefde toelating van Katholijke huwelijksinzegening, zonder een voorafgaande belofte, door de verloofden af te leggen, van de kinderen Katholijk op te voeden, in openlijke tegenspraak met de *breve*. Daarom heb ik dan ook, in voorkomende gevallen, den pastoors altijd gelast, de inzegening niet te verleenen, bijaldien zoodanige belofte niet gegeven is.”

Dat zulks, om van geene andere argumenten hier te gewagen, zelfs met de bedoeling der *breve* in strijd stond, werd hem, natuurlijk, onder het oog gebracht.

Maar toen Z. H. W. verklaarde van besluit in deze niet te zullen veranderen, werd hem, op de bescheidenste wijze, onder het oog gebracht, dat dan ten minste de Koning verwachten moest, dat hij de noodwendigheid zou inzien, van zijnen post neder te leggen, daar hij de voorwaarde, onder welke hij dien bekomen had, niet dacht te vervullen; met bijvoeging, dat het s'Koning onwankelbaar besluit was dien overeenkomstig te handelen.

Getroffen door die verklaring, nütte de aartsbischop den dringenden wensch, dat hem dan een ander verklaringsformulier mogt worden voorgelegd, hetwelk beter met zijne overtuiging overeen kwam. Daarop was het antwoord, dat zulks om redenen, die zich wel bevroeden laten, zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk, was.

Op herhaald aanzoek echter, werd beproefd, of de invoering der door hem verlangde woorden wellicht zijne bezwaren mogt overwinnen, als hij beloofde, de overeenkomstig de *breve* en de instructie aan het generaal-vicariaat van 1834, vastgestelde praktijk te laten bestaan, en in den, krachtens dezelve, bestaanden staat van zaken niets te zullen veranderen. Na kort beraad volgde een toestemmend antwoord, en alle zwaarigheid scheen opgeheven. Nu werden van het verhandelde een protocol en nader ontwerp opgemaakt, en hem gezonden. Doch, na eenige uren, kwam een en ander terug, wel niet met aanmerkingen of nieuwe bedenkingen, maar met de verklaring: twee rigtsnoeren voor mijne wijze van handelen bestaan voor mij, vooreerst, de *breve*, en dan de overeenkomst, waarvan de instructie als een deel is aan te merken. De bestaande praktijk voor ik niet aan, als zijnde op die beiden gegrond. De overeenkomst, bijzonder de instructie, heeft het doel, de bestemming van de uitvoering der pausselijke *breve* te verlichten, doch niet de pausselijke *breve* werkloos te maken. Ik volg dus, zooveel mogelijk, de beide rigtsnoeren. Waar evenwel de instructie niet in overeenstemming te brengen is met de *breve*, daar richt ik mij naar de *breve*. Dit, en niets anders, versta ik onder de woorden: in overeenstemming met de *breve* en de instructie. Wordt zulks toereikend bevonden, zoo verklaar ik, met het ontwerp in te stemmen, als wanneer ik het eerbiedig terug verzocht; zoo niet, dan verzocht ik even eerbiedig, dat geene andere schriftelijke of mondelinge onderhandelingen over dit punt meer plaats mogen vinden, want ik kan noch mag van dien vorm afgaan. Ik wil mij niet in het geval plaatsen, in hetwelk een mijner medebroeders, mede in betrekking tot dit ontwerp, gekonnen is, namelijk op het sterfbed te moeten herroepen, wat ik in het leven gedaan heb.

En daarmede was nu de zaak, wat dit betreft, voldongen. Nu zal ik u nog op de hoogte trachten te stellen van het geval met de faculteit te Bonn, aangaande de leerwijze van Hermes, en wil daarom uw geduld niet vermoeijen met eenige verdere aanmerkingen, aangaande de zaak der gemengde huwelijken.

Extracten uit de Tweede Editie, van MAANDAG 12 FEBRUARIJ.

FRANKRIJK.

PARIS 8 Febr. Gedurende de 4 laatste maanden van het vorige jaar, van den 26 Augustus tot den 31 December, zijn langs den ijzeren spoorweg van St. Germain 498,492 reizigers vervoerd geworden. In de maand Januarij beliep dat getal, niettegenstaande de felle koude, 48,561, hetgeen 1,566 voor elken dag oplevert. Het minimum is geweest op den 19 Januarij, toen, met 14 graden koude, 788 personen van dit middel van vervoer hebben gebruik gemaakt.

9 Febr. De heer Gouin heeft eindelijk zijn voorstel, hetwelk de rentevermindering der 5 pCt., aan de Kamer der Gedeputeerden aangeboden. Morgen zal hetzelfde in de bureaux onderzocht worden.

Het voorstel van den heer Gouin is van den volgende inhoud:

Art. 1. Het gouvernement wordt gemagtigd de 5 pCt. rente af te lossen.

Art. 2. Men zal de 5 pCt. kunnen verwisselen tegen nieuwe stukken, die de rente van 4½ pCt. niet zullen mogen te boven gaan.

Art. 3. De reserve van de Amortisatie en van andere waarden worden tot bevordering van dezen maatregel beschikbaar gesteld.

Art. 4. In geval dezelfde ontoereikend mogten zijn, wordt er magtiging verleend, om Koninklijke bons uit te geven, en nieuwe renten daar te stellen tot het maximum van 4½ pCt.

Art. 5. Het gouvernement zal in de volgende zitting verslag doen van de maatregelen, die hetzelfde tot de uitvoering van de wet zal genomen hebben.

Volgens brieven uit Zwitserland, worden door onzen gezant te Bern voortdurend pogingen aangewend, om de verkiezing van Prins Lodewijk te verkrijgen, waarin hij echter tot dus ver nog niet is kunnen slagen.

In de zitting van de Kamer der Gedeputeerden van den 8 Febr. is de voordracht van de Kamer der Gedeputeerden aangenomen, met een meerderheid van 6 stemmen, aangenomen; hetzelfde moest zijn van nationaal-blaauw laken, met fluweelen kraag en opslagen, met zilver geborduurd; terwijl de heer Maugin d'Oins nog daarenboven voorgesteld had, dat geen afgevaardigde in de Kamer zou toegelaten worden, zonder in het officieel kostuum gekleed te zijn. De dagbladen hebben over dit zoo vreemd voorstel uitgewijd, en niet onopgemerkt gelaten, dat de tegenwoordige welgeving, hoezeer uit het volk gesproten, meer werk van een kostuum wilde maken dan de restauratie, dewijl deze slechts aan de leden, welke zonder kostuum waren, wel de bevoegdheid tot stemming, doch niet tot het bijwonen der zittingen had ontzegd. Toen de dagbladen hunne klaagtöonen op die wijze lieten hooren, waren zij ver van het begrip, dat het amendement van den heer Maugin d'Oins slechts eene krijgslist was, om de geheele stemming van den vorigen dag te vernietigen. De heer Maugin d'Oins heeft dan ook zijn amendement in dien zin toegelicht, dat daartuit moest voortvloeijen, dat, terwijl men voor de leden der Kamers een officieel kostuum aangenomen had, zulks van zelve medebragt, dat die leden, zonder kostuum, in de Kamer niet konden verschijnen, daar men anders de zittingen derzelve niet als officieel zoude kunnen aanmerken. Bijaldien, zegt de spreker, mijn amendement niet mogt worden aangenomen, zal ik moeten denken, dat men geen officieel, maar slechts een ballet- of hof-kostuum heeft willen bepalen.

De heer Royer Colard heeft, met zijne gewone schranderheid, betoogd, dat de Gedeputeerden geene ambtenaren, maar afgevaardigden der natie zijn, op wie de taak rust, derzelve reglen te verdedigen en te handhaven, en alzoo nimmer uit de Kamer, omdat zij dezen of genen rok niet droegen, kunnen geweerd worden.

Onderscheidene leden hebben zich vervolgens over de kinderachtigheid eener zoodanige discussie vermaakt; maar deze gezonde redeneringen hebben niet zoo veel afgedaan als het belagchelijke licht, in hetwelk de heer Glais-Bizoin het kostuum heeft gesteld.

Mijne heeren, heeft hij gezegd, men wensch, dat de Kamer van 1837 een onderscheidings-karakter zoude aannemen; welnu! dat karakter heeft zij zichzelf thans gegeven, en de geëerde authoor van het voorstel, zoowel als de leden, welke dat voorstel hebben ondersteund, zullen gewis bij de nakomelingschap nimmer vergeten worden (gelach aan de rechter- en linkerzijden, gemor in het centrum). Ten gevolge van het aannemen van het kostuum, wordt de eenvoudige, zwarte rok, waarin wij den 9 Augustus 1830 eenen Koning verkozen hebben, ten eene male vernederd. Wij zijn thans in klassen verdeeld; en daar men weet, dat het goud 16 maal meer waarde heeft dan het zilver, zal de verhouding van een lid der Kamer van gedeputeerden, tot een lid van de Kamer der pairs zijn als 1 tot 16.

De president, den spreker in de rede vallende, betoogt, dat er geen verschil tusschen de twee Kamers bestaat, en dat een horduursel niets afdoet, maar wel de wijze, waarop men aan de bedoeling van het opgelegde mandaat beantwoordt.

De heer Glais-Bezoïn betuigt met genoegen deze woorden van den voorzitter te hebben vernomen, en door hem de gelijkheid der twee Kamers te hooren proclameren. Diensvolgens verlangt hij dan ook, dat bij de troonzittingen de Koning niet meer aan de pairs alleen de uitnoodiging mogt doen om te gaan zitten, maar dat de leden van de Kamer der gedeputeerden datzelfde voorrecht mogten genieten. Deze bewoordingen hebben eene geweldige beweging in de vergadering veroorzaakt, en 20 leden geyraagd hebbende, dat over het geheel des voorstels mogt gesteund worden, heeft zulks plaats gehad en is daarbij, gelijk reeds vroeger is gemeld, het geheele voorstel verworpen geworden.

De meeste dagbladen verlustigen zich over deze uitkomst der zitting. Men beweert, dat men aan het hof daarover zeer ontevreden is, en dat vooral de hovelingen zeer misnoegd zijn daaroer, dat eenvoudige zwarte rokken nevens hunne met horduursels bedekte kleederen in plegtige gelegenheden zullen worden toegelaten.

Men schrijft uit Weenen, onder dagteekening van den 31 Jan. II., aan den *Courrier Français*:

Tusschen ons kabinet en den divan zijn zeer levendige onderhandelingen aangeknoopt. De Sultan vordert stellig, dat Oostenrijk in deszelfs nieuw geschil met den pacha van Egypte tusschen beide kome, en dreigt zijn eigen regter te zijn, bijaldien de Pacha niet genoodzaakt wordt voldoening te geven en zijne wapeningen te slaken. Het Weener kabinet heeft beloofd zich deswege met Frankrijk te zullen verstaan, en prins Esterhazy zal met bijzondere instructiën te dien aanzien naar Parijs vertrekken.

Men zegt, dat Rusland niet vreemd is aan de demonstratiën van den Pacha en aan de klagen van den Divan.

De Parijsche *Beau Monde* bewondert tegenwoordig in het magazijn van den heer Gaudillot de elegantste, prachtigste, uit ijzer vervaardigde meubelen. Zij zijn zoo zacht, zoo fijn bewerkt, zoo sierlijk gepolijst en verguld, dat zij zelfs voor de beste uit citroen of palmhout niet onderdoen. Daarbij zijn de meest verschillende vormen aangebracht, te rekenen van de hooge leuningstoelen uit den tijd van Hendrik IV tot op de smaakvolste prachtstukken der phantasie. In schitterend beeld en ornemenswerk en rijke stoffering wedijveren deze metaal-meubelen met de schoonste gewrochten uit ebbenhout.

Part. Corresp. PARIS 9 Febr. De Kamer der pairs heeft hare deliberatiën over het ontwerp van wet wegens de krankzinnigen voortgezet.

Het 6^e arrondissement van Parijs heeft gisteren de presidenten der 3 sectiën van deszelfs kieskollegie benoemd. De verkiezing van den heer Lafitte wordt meer en meer voor waarschijnlijk gehouden.

Ondanks de verwerping door de Kamer van het voorstel van den heer Jobard, betreffende het kostuum harer leden,

heeft men gisteren avond ten hove vele gedeputeerden vol kostuum bij het concert gezien, en onder anderen de president der Kamer; maar de heeren Odillon Barröt, Hav en Tessière hebben den zwarten burgerrok behouden. Men merkt op, dat het *Journal des Débats* bij deszelfs verhaal over dat concert, als van iets buitengewoons melding maakt, dat de Koning en zijne familie veel met de leden der Kamer van gedeputeerden hebben gesproken, en even vriendelijk geweest, zoowel tegen de gekostumeerde als tegen de ongekostumeerde heeren! Desniettegenstaande heeft men sommige adjdanten en andere hovelingen hooren zeggen, ten aanzien der ongekostumeerde heeren der Kamer, dat het onbehoorlijk was, ten hove te verschijnen met eene kleeding, wel men zeer wel wist, dat aan den meester van het huis onafgenaam was.

Een legitimistisch dagblad maakt de aanmerking, dat de Kamer zich met het kostuum juist zoo vele dagen heeft bezig gehouden als zij in 1830 uren heeft besteed om de *Charte-Verité* te behandelen en te stemmen.

De *Messenger* geeft de navolgende particuliere berigten: Warschau, onder dagteekening van den 21 Januarij. Men kan zeker zijn, dat Keizer Nicolaas in April Warschau zal komen bezoeken; men maakt reeds de noodige toereidselen in het Keizerlijk paleis, om Z. M. aldaar te ontvangen; wel onderrigte personen verzekeren, dat deze ten doel heeft, eene zamenkomst met den Koning van Prusen en den Keizer van Oostenrijk, te Krakow, alwaar, men zegt, de Spaansche aangelegenheden in de eerste plaats zullen behandeld worden, terwijl men aldaar wijders definitief het lot van Polen, en van de Krakowsche republiek zal regelen. Men verzekert voorts, dat, zoodra deze punten geregeld zullen zijn, de Keizer van Oostenrijk de hof van de tweede dochter van Keizer Nikolaas zal vragen van den tweeden zoon van den aartshtertog Karel; wat betreft het voorgenomen huwelijk tusschen den erfgenaam van de Russische troon met de Prinses van Mecklenburg Stralitz, daarvan is niets waar, alzoo de Keizer van Rusland aan zoon, eerst wanneer deze zijn 26ste jaar zal hebben bereikt, Hoogstdezelfs toestemming tot het aangaan van een huwelijk zal verleenen.

Uit de departementen wordt allerwege geschreven, men gedurende de laatste felle koude vele vreemde en delijke vogels heeft gezien en geschoten. Eene menige wilde zwanen zijn in den omtrek van Avennes langs het kanaal der Sambre geschoten, en verkocht tegen 25 pCt. het stuk.

De brieven uit Madrid van den 31 Januarij melden dat bij het departement van Oorlog dépêches waren aangekomen, met de tijding, dat Cabrera de vesting Morella heeft bestormd en ingenomen. Hij heeft in die stad vele gevangene gemaakt, en 300 dooden, op de wallen der stad nedergegeschoten, gevonden. Veel buit, geld en levensbehoeften zijn bij die gelegenheid in handen der Carlisten gevallen. Morella is in de prov. Valencia gelegen, en ligt 30 uren van Segorbia.

In Portugal zijn de zaken in een' ongunstigen toestand. Men schrijft uit Lissabon, d.d. 23 Januarij, dat de financiële moeilijkheden hoe langer hoe meer dreigen eene crisistellen te zullen te weeg brengen.

De kapitalisatie van al de staatsschulden, door den heer Estevas, gedeputeerde van de Aveyro, luitenant bij de artillerie, en de boezemvriend van Ferreiro Pinto Bastos, voorgesteld, zoude gelijk staan met een bankroet. De bank der bank en onderscheidene maatschappijen klagen luid, en deze innerlijke agitatie, gevoegd bij de vrij dreigende houding der militaire korpsen, te Porto, Bracanova en Lauro, in bezetting, en de vrees voor de terugkomst der Chartisten, heeft het houden van een' raad van ministers doen noodzakelijk achten.

De deliberatiën van dien raad zijn echter verontrust geworden door eene boodschap van den kolonel Franca, kommandant van het bataljon des arsenaals. De stemming van dat bataljon is zoo weinig geruststellend, dat de bank zich in de noodzakelijkheid gezien heeft, de door haar bezetene waarde in zekerheid te stellen, om eene plundering van de kant dezer burgersoldaten voor te komen.

De Nationale garde is onderling zeer verdeeld en heeft eene lijdelijke houding aangenomen.

Het schijnt, dat men eene treurige gebeurtenis voorzie, en vrees. De winkels der geldwisselaars blijven gesloten. De handel ondervindt een' geheel stilstand, en haast zich, om in de bureaux der Bank door te dringen, ten einde derzelve papier in geld te verwisselen. De schrik is algemeen.

RUSLAND.

ODESSA 26 Jan. Op den 23 dezer, des avonds ten 9 uren, heeft men hier eene aardbeving gevoeld; dezelve duurde 64 seconden en nam hare rigting van het N. W. naar het Z. O. Met onderscheidde duidelijk twee schokken, de eerste in een verticale en de tweede in eene horizontale rigting, welke laatste echter spoedig in eene schrikwekkende beweging overging. De thermometer teekende 17½° onder 0. Vele huizen werden beschadigd, zonder dat echter groote ongelukken hebben plaats gehad; de ontsteltenis was niet te min algemeen, terwijl men de gevolgen bleef vreezen.

Tegen Z. M. de Keizer, bij den brand van het winterpaleis te St. Petersburg, zich overtuigd had, dat bijna alle voorwerpen reeds gered waren, terwijl de vlammen steeds fellar werden, gaf Hoogstdezelve een streng bevel, dat men zich van het brandend gebouw zou verwijderen. Intusschen waren eenige personen van de garde bezig, eenen grooten en zeer kostbaren spiegel, welke zich in de maarschalkzaal aan den muur bevond, af te nemen, om, zoo mogelijk, denzelfden nog te redden. Z. M. de Keizer verlangde niet, dat iemand om dit prachtig stuk zijn leven zou wagen, en wierp met kracht een' tooneelrijker, dien Z. M. uit den zak haalde, in den spiegel, waardoor deze in stukken vloog, en het redden alzoo nutteloos werd.